

Huse fastholder sine beskyldninger mot L'Abée-Lund i forhørsretten i dag

Landssvikpolitiet måtte vite om de arrangerede rømninger fra Ilebu, sier han. *18-3-50 Dagbl.*

Det hersket i blant en temmelig amper stemning i forhørsretten hvor o.r.sakfører Ragnvald Huse sto innkalt til rettslig avhør i dag.

Han er siktet for å ha stemplet politi-inspektør L'Abée-Lunds uttalelser om at denne ikke kjente til bruk av provokatører ved Oslo-politiets landssvikavdeling, som usanne. Videre er han siktet for sin beskyldning i byretten den 10. februar om at landssvikavdelingen har forfalsket Bernt Somdalen's rapporter, og for at han har trengt seg inn i Oslo kretsfengsel til landssvikfangeren Blom Westberg tross fengselsdirektørens protest.

O.r.sakfører Huse erkjenner seg ikke skyldig. Det kom til en rekke irriterte utbrudd fra statsadvokat Dorefeldt som bl. a. forlangte å få siktedes definisjon av uttrykket «provokatører».

Huse avarte, at han bl. a. sikter til det forhold at en fange etter oppdrag fra politiet utspør en medfange under falske foregivender, og også til tilfelle hvor fanger får anledning til å avhøre andre fanger under falske foregivender.

Han fastholder sine beskyldninger. Da statsadvokaten spør om han med sine beskyldninger bare har siktet til sambandsavdelingen, svarer han at han har sett sambandsavdelingen som en del av landssvikavdelingen.

Huse sier videre i retten i dag, at han anser det sannsynlig at

politi-inspektør L'Abée-Lund har kjent til provokatørvirksomheten. Dette begrunner han med å vise til den f. eks. arrangerede rømning da landssvikfangeren K. rømte fra Ilebu. I dette tilfelle mener han at det må ha blitt gitt vanlig rapport om rømningen til landssvikpolitiet, som må ha blitt underrettet om at rømningen var arrangeret. Som en videre begrunnelse peker Huse på at Somdalen ble benyttet til reiser under etterforskningen i landssviksaker.

«Skidt selskab»

Knusende kritikk i danske aviser over «Det blir mellom oss»

Men Lillebil får ros som «Jane»

Privattelegram til Dagbladet

København i dag. To teatre i København står i Norges tegn med sine premierer. På Folketeatret ble oppført Somerset Maughams «Jane» med Lillebil Ibsen i hovedrollen, og på Alléscenen var det premiere på Victor Borgs skuespill «Det blir mellom oss».

Mens Lillebil Ibsen overalt får ros for sin prestasjon er det ikke blide ord som blir gitt til forfat-

Tidligere N.S. får ikke drosjebevilling

Selv når de har gjort opp sin sak. —

Nytter ikke nødvendig tillit, sier departementet. *18-3-50 Dagbl.*

Oslo byrett har avsagt dom i en interessant sak mellom staten ved Samferdselsdepartementet og 4 drosjeiere. De sistnevnte mente departementet hadde plikt til igjen å utstede drosjebevillinger til dem etter at de hadde gjort opp sitt forhold for landssvik.

Byretten er av en annen oppfatning, og frifinner staten. I domspremissene heter det bl. a.:

«Skidt selskab» heter det i overskriften i Berlingske Tidende og anmeldelsen slutter med å si, de som våger seg ut på Alléscenen kommer i slett selskab, og stykket er hverken morsomt eller underholdende.

Nationaltidende betegner stykket som underlig, og sier det var en flau kveld under lavmålet, mens Politiken sier at forfatteren har påtatt seg en alvorsmine som tidens tukter, og det er aldri kledelig når trangen til å fremstille det forargelige blir sterkere enn alvor i den moralske indignasjon. Endelig sier Social-Demokraten at det ikke vil komme til å stå som noen art av skandale omkring stykket fordi det er et mislykt om enn velment arbeid som ble dårlig spilt på Alléscenen. Forfatteren var selv til stede, sier avisen, og ble fremgalt, men det var et premiérearangement.

Om Lillebil Ibsen skriver Politiken at stykket heter Jane, og det er ikke annet enn Jane, og Lillebil Ibsen har charme som lyser og tindrer, men det er lenge å skulle være selvsyende og tindre i flere timer.

Det er på det rene at når saksøkerne ikke har fått nye bevillinger istedenfor dem som ble inndratt er det fordi de er straffet for landssvik. Spørsmålet blir da for det første om de administrative myndigheter i det hele tatt har lovlig adgang til å begrunne en bevillingsnektelse med at vedkommende har fått slik straff.

Retten finner at dette spørsmål må besvares bekræftende. Riktignok sier ikke loven noe om dette — hverken motorvognlovens § 21 eller samferdselsloven — men begge disse lover gir departementet fullmakt til å fastsette de regler som bevilling gis etter. Det er mange forskjellige krav som stilles til dem som skal få bevilling og blant disse krav må det være fullt berettiget også å medta at vedkommende må nyte tillit. Retten mener at det etter de retningslinjer som er satt opp må være klart at såvel lovgiverne som departementet har villet at vedkommende søkers nasjonale forhold under krigen skulle tillegges vekt ved bedømmelsen av om han not den tillit som anses nødvendig.

Det neste spørsmål blir om myndighetene i de foreliggende tilfelle har gått fram på en sådan måte at det ikke kan sies å foreligge en ren vilkårlighet. Det er utvilsomt slik som saksøkerne har anført at det ikke har funnet sted noen individuell vurdering av hver enkelts unasjonale forhold og at en generell nektelse av å gi bevilling til søkere som er straffet for landssvik, synes å passe dårlig med de retningslinjer som statsmyndighetene offisielt har hevdet når det gjelder tidligere NS-medlemmers gjeninntagelse i arbeidslivet.

Men retten mener likevel at dette ikke fratar avgjørelsen karakteren av skjønn. Og skjønnet ligger da i vurderingen av hvilken svekket tillit som må antas å være følgen av at vedkommende i det hele tatt er straffet for landssvik og hvilken betydning dette bør få. At det har funnet sted en skjønnsmessig vurdering viser de uttalelser som er avgitt av de forskjellige myndigheter som behandler disse saker.

Nektelsen av å gi saksøkerne bevilling er en administrativ skjønnsavgjørelse som er truffet i medhold av lov og på et lovlig grunnlag og at den derfor ikke kan underkjennes av domstolene. . . .

Staten ble tilkjent 300 kroner i saksomkostninger.

114721